

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐνταῦθα 1/2 μετζιτιέ.
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ 3 φράγκα

Σὺ δὲ λάλει ἃ πρέπει τῇ
ὕγιανότητι διδασκαλίᾳ.

(Παῦλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν Μεγάλην Ὅδον
Γαλατᾶ (Γοπτσιλᾶρ-τζαττεσῆ) Γρα-
φείου τῶν ἐκδοτῶν τῆς Ἱστορίας τοῦ
«Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου» ἀρ. 278.

Ο ΒΙΟΣ.

Πόσον μεγαλοπρεπές εἶναι τὸ θέαμα πλοίου, ὅπερ πλησίσιον ἀναπλέει τὸν ὠκενόν! Μόνον ἐν τῷ ἄχανεῖ χωρεῖ πρὸς τὰς μεμακρυσμένας χώρας εἰς ἃς ἀποβλέπει. Ὑψοῦνται οἱ ἱστοὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανὸν ὥσει ἀψηφοῦντες τὴν καταιγίδα, καὶ ἂν ἐκραγῇ, παλαίει τὸ σκάφος πρὸς αὐτὴν καὶ θριαμβεῦον ἀπολαμβάνει τὸν δρόμον του.

Ἄλλὰ πῶς γνωρίζει τὴν διεύθυνσιν ἣν ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ; Οὐδὲν σημεῖον ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου τούτου πεδίου δεικνύει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς δὲν διακρίνει εἰμὴ τὴν εὐρείαν τῶν κυκλῶν ὑδάτων ἐπιφάνειαν συγχεομένην ἐν τῷ ὀρίζοντι μετὰ τοῦ οὐρανόου κυκνώματος.

Ἄλλ' ἔχει ὁμῶς τὴν πυξίδα ἣν συμβουλεύεται ὁ ναύτης· ἔχει τὸ πηδάλιον ὅπερ στρέφει ἀκαταπαύστως πρὸς τὸ σημεῖον τὸ ὑπὸ τῆς πυξίδος δεικνυόμενον· ἔχει ἱκανὰ ἱστία ἅτινα προβαλλόμενα εἰς τὴν ὀρητικὴν τοῦ ἀνέμου πνοὴν ἐξογκοῦνται καὶ ἐπισπεύδουσι τὴν πορείαν, ἔχει δὲ πρὸ πάντων εὐπειθὲς πλήρωμα ὑπακοῦον εἰς τὸν πλοίαρχον.

Ὁ βίος, ἀναγνώστα, εἶναι εὐρεῖά τις θάλασσα καὶ ὁ ἄνθρωπος πλοῖον ἀφεθὲν ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔθετο

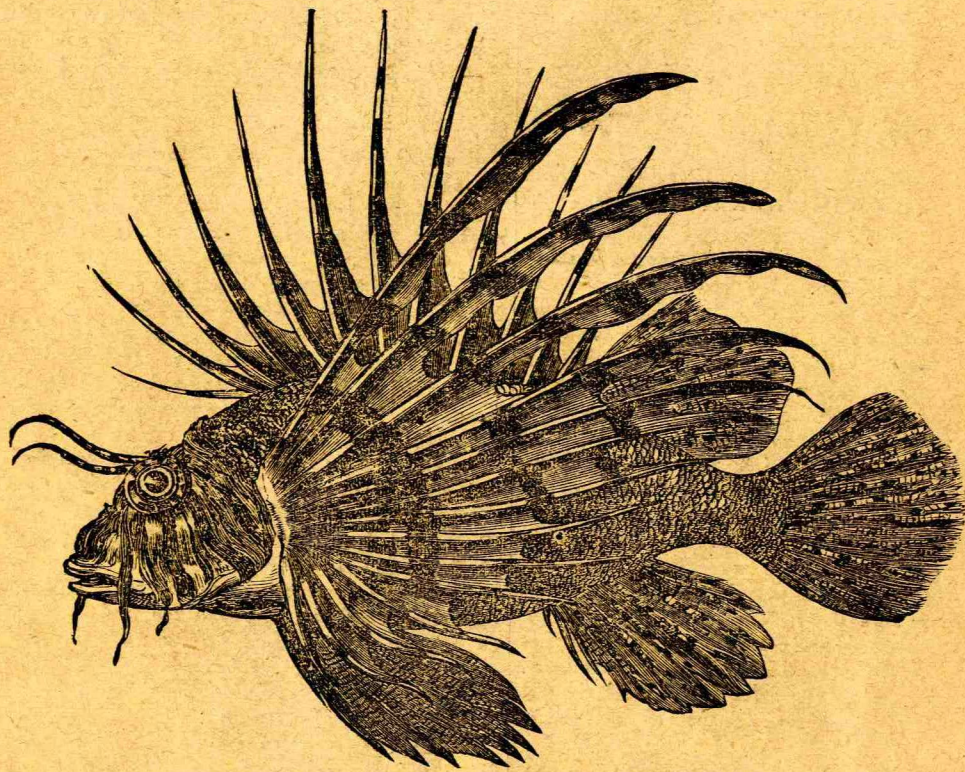
ὡς σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου τὸν οὐρανὸν· Πυξὶς ἡμῶν εἶναι ὁ νόμος Αὐτοῦ, πηδάλιον ἢ συνείδησις, ἱστία δὲ ἡμῶν τὰ εὐγενῆ τῆς ψυχῆς αἰσθήματα· ὁ ἄνεμος ὅστις πνέων, πληροὶ τὰ ἱστία εἶνε ἡ θεία πρόνοια· τὸ πλήρωμα, αἱ διάφοροι ἡμῶν κλίσεις, πλοίαρχος δὲ τέλος ἡ θέλησις.

Ἄλλ' εἶναι ἄρα ἐλεύθερος ὁ πλοίαρχος νὰ ὀδηγήσῃ τὸ σκάφος εἰς τὸν λιμένα ἢ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κυμάτων; Ναι, βεβαίως εἶνε ἐλεύθερος... ἀλλὰ γνωρίζει καλῶς ὅτι, ἐὰν ἀκολουθήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας του, ἐὰν δὲν πλεύσῃ πρὸς τὸν λιμένα, τὸ σκάφος του θέλει συντριφθῆ ἐπὶ τῶν ὑφάλων, ἢ θέλει καταποντισθῆ ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῶν ὑδάτων. Τὰ πάθη ἀφ' ἑνὸς ὡς τρομεροὶ τῆς Χαρυβδεως σκόπελοι ἀπειλοῦσι τὴν καταστροφὴν ἡμῶν. Αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου ἀφ' ἑτέρου ὡς βάρηρον τῆς Σκύλλης μᾶς σύρουσιν εἰς τὴν ἀπώλειαν ὑπὸ γοητευτικῆν ἐπιφάνειαν.

Ἄλλ' ἀκολουθοῦντες πάντοτε τὴν πυξίδα ἡμῶν, τὸν θεῖον νόμον, καὶ μεταχειριζόμενοι καλῶς τὸ πηδάλιον ἡμῶν, τὴν συνείδησιν, ἃς προβαίνωμεν θαρραλέοι, καὶ δὲν θέλομεν στερηθῆ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου, τῆς θείας ἀντιλήψεως, καὶ φάρων φωτιζόντων τὴν ὁδόν, ἣν πορευόμεθα πρὸς τὸν ὑψηλὸν ἡμῶν σκοπόν.

ομιλίαν μου και μη κάμης την μικροτέραν κίνησιν.
 — "ΑΙ άνερώνησεν ο γίγας τότε εισερχόμενος, αισθάνομαι εδώ δσμήν χριστιανικού αίματος.
 — Γνωρίζω την αιτίαν, άπεκρίθη η ήγεμονίς. μία κρὰξ φέρουτα εις τὸ ράμφος τευάγιον ανθρωπίνου πτώματος τὸ έρριψεν εις την καπνοδόχην μας. έσπευσα να τὸ εξαγάγω, άλλ' η δσμή του έναπέμεινε.
 "Ο γίγας χωρίς να άντιλέξη εκάθησεν επί του άνακλίντρου. Τότε η ήγεμονίς λέγει πρὸς αὐτόν:
 «'Επιθυμῶ πολὺ να σε ζητήσω τι, άλλά δέν τολμῶ.
 — Τί πρᾶγμα;
 — Θέλω να μάθω ποὺ εἶναι η καρδιά σου, άφ' οὗ εις τὸ στῆθος σου δέν την φέρης.
 — Οὐδεμία ανάγκη να γνωρίσης τοῦτο! 'Επειδή ο-

μως τὸ ἐπιθυμεῖς σοὶ τὸ λέγω. 'Η καρδιά μου εἶναι κερυμμένη ὑπὸ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.
 «'Ω! ὦ! εἶπεν ὁ Σεντρίλλος καθ' ἑαυτὸν, θέλομεν την άνεύρει παρευθῆς.
 Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτῃ ὁ γίγας άνεχώρησε. Δέν εφαινετο πλέον. και η ήγεμονίς μετὰ τοῦ ήγεμόνος ἐπελήφθησαν τοῦ έργου, άλλ' εις μάτην. 'Ηρεύνησαν και έσκαψαν βαθέως εις την ὑποδειχθεῖσαν θέσιν, άλλ' η καρδιά δέν ἦτο εκεί.
 « Μὲ ενέπαιξε, λέγει η ήγεμονίς. 'Αποπειραθῶμεν και δεύτερον.
 Μετέβη τότε συνέλεξε εὔσσμα και εὔχροα άνθη, τὰ έφερε και τὰ έρριψεν επί τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.
 ('Ακολουθετ').

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΙΧΘΥΣ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν και ποικίλων ειδῶν τῶν ιχθύων εἰσὶ και οἱ ἰπτάμενοι ιχθύς οἵτινες καλοῦνται οὕτω διότι ἔχοντες τὰ πλάγια αὐτῶν πτερύγια λίαν άνεπτυγμένα, άνέρχονται τῇ βοήθειά αὐτῶν ὡς ἰπτάμενοι ἐπὶ τινά λεπτά εκτός τοῦ ὕδατος· δέν εἶναι ὁμως μακρὰ η πιτήσις των, διότι μᾶλλον ὡς ἀλεξίπτωτα (parachutes) ἢ ὡς πτερὰ μεταχειρίζονται τὰ μακρὰ αὐτῶν πτερύγια. Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ιχθύων ανήκει και ὁ ὑπὸ τῆς άγωθῆς εἰκόνας παριστώμενος, οἵτινος τὸ ἰδιαίτερον ὄνομα εἶναι Π τ ε ρ ὀ ε ι ς ὀ ἰ π τ ᾶ μ ε ν ο ς. Εὑρίσκειται εις τούς ποταμούς τῆς 'Ιαπωνίας, δέν ἀλιεύουσι δὲ αὐτόν οἱ ἀλιεῖς διότι φρονοῦσιν ὅτι η πληγή ην προξενεῖ δια τῶν άκανθω-

δῶν αὐτοῦ πτερυγίων εἶναι θανατηφόρος, ὅπερ ὁμως δέν εἶναι ἀληθές.
 'Επίσης εις τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ιχθύων ανήκει και ὁ λεγόμενος 'Εξώκοιτος ἢ "Αδωνις ὅστις και αὐτὸς πηδᾷ εκτός τοῦ ὕδατος συνήθως μὲν παίζων και τερπόμενος ἐν τῇ ἀλληλοδιόδῳ αὐτοῦ μεταβάσει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εις τὸ ἕτερον στοιχείον, πολλάκις ὁμως ὅπως διεφύγη τούς καταδιώκοντας αὐτόν μεγαλειτέρους ιχθύς και μη καταβροχθισθῆ ὑπ' αὐτῶν. 'Αλλά πόσον εἶναι σκληρὰ η τύχη του! Φεύγων τούς ἐν τῷ ὕδατινῳ κόσμῳ ἔχθρους του, ἐν τῷ ἀέρι γίνεται πολλάκις θῦμα τῶν σαρκοβόρων πτηνῶν ἅτινα ἐπιψάουσι τοῦ ὠκεανοῦ τὴν ἐπιφάνειαν καταδοκῶντα τὴν ἐμφά-

νισιν τοῦ πτερωτοῦ τούτου ιχθύος, ὅστις πρὸς δυστυχίαν του ἐξέρχεται τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ στοιχείου. Τὰ αὐτὰ δὲ πάσχει και ὁ ἰι π τ ᾶ μ ε ν ο ς ι χ θ ὺ ς τῆς Μεσογειοῦ, ὁ ἰδιαιτέρως Δ α κ τ υ λ ὀ π τ ε ρ ο ς καλούμενος, ὅστις καταδύκεται τὸ

πλεῖστον ὑπὸ θαλασσίων πτηνῶν οἷα εἰσὶν αἱ Φρεγάται αἱ Διομήδειαι (Albatros), ὁ Φαέθων και ἄλλα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΕ-BATTEMBERG ΗΓΕΜΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ.

'Ο πρίγκηψ Δέ-Βάττεμπεργ, ὁ εκλεχθεὶς ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας τῇ 27 'Απριλίου 1879, ἐγεννήθη ἐν Βερολίνῳ τῇ 5 'Απριλίου 1857. Εἶναι πρωτεξάδελφος τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς 'Εσσης Δραμστατῆς και ἀ ε ψ ὅ ς τῆς Αὐτοκρατείας τῆς Ρωσίας· η δὲ μήτηρ αὐτοῦ εἶναι θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ De Hauke ὅστις ἀπηγχονίσθη τῷ 1831 ὑπὸ τῶν Πολωνῶν ἐπαναστατῶν. Κατ' ἀρχὰς ὑπηρέτησεν ὡς άνθυπολοχαγὸς ἐν τῷ Πρωσικῷ στρατῷ μετὰ δὲ ταῦτα διωρίσθη ἐπίτιμος ὑ-

πασπιστῆς τοῦ 8ου συντάγματος τῶν Οὐλάνων τῆς Ρωσίας μεθ' οὗ ἠκολούθησε καθ' ὄλον τὸν τελευταῖον πόλεμον τὸν ρωσικὸν στρατὸν, εις πολὺς περιστάσεις διακριθεὶς και λαβὼν τὰ παράσημα τοῦ Βλαδιμήρου, τοῦ 'Αγίου Γεωργίου και τὸ τοῦ Ρωμανικοῦ 'Αστέρος. 'Ο πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Λουδοβίκος 'Αλέξανδρος ὑπηρετεῖ νῦν ἐν τῷ 'Αγγλικῷ ναυτικῷ.

Αἱ ρίζαι αὐταὶ εἰσι λεπταὶ καὶ εὐθεῖαι καθ' ὅσον μένουσιν ἐκτὸς τοῦ ἐδάφους· ἀφοῦ ὅμως τὸ μήκος αὐτῶν φθάσει μέχρι τῆς γῆς ἐξογκοῦνται ριζοῦμενα ἐντὸς αὐτῆς καὶ σχηματίζουσι περίξ τοῦ κορμοῦ στύλας ἀξιοσημειώτου πολλακίς ὕψους, Οἱ Ἴνδοὶ κατασκευάζουσι ναῖσκους εἰς τὰ μεταξὺ τῶν ριζῶν τούτων διαστήματα. Ἐν τῶν τοιούτων δένδρων ἡ Συκῆ τοῦ Ναρβουδάχ ἀριθμεῖ 350 τοιαύτας παχείας ρίζας αἵτινες μετὰ 3.000 ἄλλων λεπτοτέρων ἀποτελοῦσιν εἶδος δάσους ἐν δάσει.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ.

Δειλὸς προσέρχομαι, δειλὸς τὴν γῆν σου νὰ φιλήσω,
νὰ εὐρῶ δόξαν, ἔθνικὸν νὰ ἴδω μεγαλεῖτον·

Ἰδέαν μίαν, ἄβυσσον, μεγάλην νὰ ζητήσω,
πλὴν μόνον ἓνα ἀπαντῶ φρικτὸν νεκροταφεῖον.

Ἐδῶ συντρίμματα, ἐκεῖ ὑψοῦται μία στήλη,
καὶ ζωγραφεῖται εἰς αὐτὰ τοῦ κόσμου ἡ πορεία·

Ἄποια ἦσο ἄλλοτε τοῦ Περικλέους φίλη,
καὶ τώρα μένεις ὡς πτωχῆ, λητμονημένη, κρύα.

Τὴν θύελλαν ὁ κεραυνὸς ποθεῖ συνοδοιπόρον,
καὶ εἷς μετ' ἄλλον ἔφθασαν πρὸς σέ οἱ τυμβωρύχοι,

Ἄπέδωκαν, ἀνόσιον εὐγνωμοσύνης φόρον,
καὶ εἰς αὐτὸν ἡ φοβερὰ γυμνότης σου ἀντήχει.

Ὅστις προβάλλει ν' ἀσπασθῆ νεκρὸν ἀγαπημένον,
κλονίζεται τὸ βῆμά του, τὸ ὄμμα του δακρύζει.

Ἐχει τὸν νοῦν τοῦ ἄστατον, τὸ στῆθός του ὀλιμμένον,
καὶ παρελθόντα εὐτυχῆ ἐκεῖνος μακαρίζει.

Κ' ἐγὼ εἰς ἄλλην ἐποχὴν ἐρρίφθην ν' ἀναζήσω,
εἶδα τὸν γίγαντα ἐκεῖ, τὴν εὐφυῖαν εἶδα,

Ἐτόλμησα ἀθάνατον θνητὸς νὰ ἀτενίσω,
καὶ ἰδεῶδη, ἄπειρον διέκρινα πατρίδα.

Κατὰ σειρὰν διήρχοντο τὰ πνεύματα ἐκεῖνα,
τὰ ζῶντα εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐνταῦθα αἰωνίως·
Καὶ ἐστραμμένα ἔφρευγον μετ' ἄνθη καὶ μετ' ἄρνα
καὶ ἦτο τούτων ὁ χορδὸς ὡς τῶν ἀγγέλων θεῶς.

Πλὴν σκυθρωπὰ μετ' ἔβλεπον, χωρὶς νὰ δμιλώσι·
ναί! δὲν γνωρίζουν οἱ νεκροὶ τὸν ζῶντα συγγενῆ των.
Μ' ἐφάνη μόνον πένθιμον τὴν χεῖρα νὰ κινῶσι·
ὅποια εἶναι ἐννοῶ ἢ στυγερά πηληγὴ των.

Ὡ! τί ὄρατον ὄνειρον καὶ τί πικρὸν συνάμα!
σὲ δίδει φλόγα καὶ ἑμοῦ πολλὴν ἀπελπίσαν,
Καὶ εἶναι συγγινήσεως, ἀναισθησίας κράμα,
καὶ φέρει ἀκατάληπτον νοδὸς ἀμηχανίαν.

Καὶ ἔχει φάρον θάνατον, καὶ δδηγὸν τὸ μνημα
βλέπων τοῦτο νοσταλγεῖ καὶ τὴν ζωὴν ἀρνεῖται·

Νομίζει βάρος εἰς τὴν γῆν τὸ ἀσθενὲς τοῦ βῆμα,
καὶ πάσχει ὁ ταλαίπωρος πολὺ καὶ τυραννεῖται.

Ἐνθουσιώδης ἔτρεξα . . . καὶ τώρα σὲ ἀφίνω . . .
ἐγὼ γνωρίζω . . . χεῖμαρρον εἰς τὴν ψυχὴν δὲν ἔχω,
Εἰς τ' ἀγία σου λείψανα τὴν κεφαλὴν μου κλίνω,
καὶ τὸ εἰῶδες χωμὰ σου, μετὰ δάκρυα τὸ βρέχω.

ΖΕΦΥΡΟΣ.

Λύσεις τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ ἀπρο-
στοιχίδος.

GERMANIA.

Γενεὺν
Ἑλλήσποντος
Ῥῆνος
Μαγχεστέρην
Ἄλπειν
Νεῖλος
Ἰωνία
Ἄγγλία

Πρώτη ἔσυσεν αὐτὴν ἡ Κυρία Θεοδώρα Αὐκερίου,
ἥτις καὶ ἔλαβε τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον. Ἐπίσης ἔλυ-
σαν· Αἱ Κυρίαὶ Αἰκατερίνη Δανδόλου καὶ Ἀγαθο-
νίκη Κ. Ἰωαννίδου. Καὶ οἱ Κύριοι· Θ. Κ. Φλω-
ρᾶς, Η. Κ. Ζησιμόπουλος, Π. Κ. Εὐκλείδης, Κ.
Δ. Νικολόπουλος, Π. Θεοδώρου, Δ. Θεοδωρίδης,
. . . Ψωμιάδης, Κ. Ἰεροκλῆς, Χρ. Ἰωάννου, Ν.
Γ. Δεναξᾶς, Σδλων Κουτούβαλης, Γ. Κ. Παπα-
δόπουλος, Ἀχ. Γεωργιάδης, Ἄντ. Κ. Δημητριά-
δης, Χρ. Κωνσταντινίδης.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ.

Τὸ ὄνομα πόλεως τινος τῆς Τουρκίας σύγκειται
ἐκ 13ῶν γραμμάτων, ἐξ ὧν τὸ 1ον, 6, 2, 3, 7
καὶ 13ον ἀποτελοῦσι νῆσον τοῦ Αἰγαίου· τὸ 9,
10, 8, καὶ 13, μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος·
τὸ 9, 4, 6, 2, 1, 3, 7 καὶ 13, τὸ ὄνομα ἀρ-
χαίου ποιητοῦ· τὸ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 καὶ 13,
τὸ ὄνομα τοῦ κτίτορος τῆς εἰρημένης πόλεως.

Ὁ πρῶτος λύτης λαμβάνει διήγημα μετ' εἰκο-
νογραφιῶν ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου Πανωρίου καὶ Ἀ-
λμπέρτου ἐνθα δέον νὰ παρουσιάσῃ τὴν λύσιν.